

DE ROZENKINDEREN

PETRALOUISE MURIS

© Geschreven en geïllustreerd
PetraLouise Muris

BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	1	Jan de houthakker.
6	2	Verklikkertje.
9	3	Alles moet branden.
14	4	Verklikkertje redt baby's.
18	5	Waar is de grot?

HOOFDSTUK 1 JAN DE HOUTHAKKER.

In het diepe woud stond vroeger een prachtig wit huis. In dat huis woonde een vrouw met wel veertig kinderen.

Het waren lieve kinderen uit rozen geboren.

Soms kwamen er mensen aan de deur om een kindje te adopteren.

Als men vroeg wie de ouders van de kinderen waren zei de vrouw:

‘mijn kindertjes uit rozen geboren
hebben hun ouders verloren.’

Daarbij bedoelde zij niet dat hun ouders dood waren, maar dat de rozen verwelkt waren.

Niemand begreep haar raadselachtige rijmpje.

Tot op een dag dat een houthakker alles had zien gebeuren. Het begon zo:

Het is bijna avond als een stel houthakkers hun laatste boom velt.

Als de boom op de grond ligt, zien zij een vreemd licht.

Het is geen daglicht maar een vreemde lichtgevende rozige mist die boven het mos hangt.

Omdat zij dat nooit eerder gezien hebben, besluiten zij de roze nevel te volgen.

De houthakkers banen zich een weg door de vele brandnetels en distelstruiken.

Het lijkt net of de vele prikkelpflanzen hun de weg versperren.

Enkele houthakkers draaien zich mopperend om.

Zij zijn moe en gaan naar huis. Nog maar drie mannen volgen de vreemde roze mist.

‘Alle belhamels, hier groeien zoveel distels en bramen, ik kan hier onmogelijk doorheen!’ moppert Jan de oudste van alle mannen.

Met zijn bijl hakt hij de stekende takken af.

De takken proberen de bijl te ontwijken, maar de bijl is te scherp, zuchtend vallen zij af.

De mannen zien het niet en horen het niet.

Zij zijn zo gewend te snoeien en te hakken dat het jammerlijke gezucht hen niet eens meer opvalt.

De roze nevel omringt hun voeten en lijkt omhoog te willen kruipen.

Ze ruikt zoetig als een geelroze gevlamde roos.

De mannen merken dat ook niet eens op, zelfs niet als de heerlijk geurende nevel hun neuzen inkruipt.

Als botte lomperiken snijden zij bloeiende takken af. Zij lopen eroverheen, waardoor er een vertrapt pad ontstaat.

‘Kijk daar! ik zie een gebouw!’ wijst Jan.

De mannen kijken op.

Achter vele hoge rozenstruiken is een rood dak te zien.

‘Kijk, zie je die ramen in dat torentje? Daar gaat die roze nevel naar binnen. Vreemd... zou daar een heks bezig zijn?’ twijfelt Herbert.

Gerrit schreeuwt: ‘ik ga niet verder, ik wil niets van heksen weten!’ Hij gaat rechtsomkeert.

Enkel Herbert en Jan vervolgen hun tocht.

Het witte huis is omringt door doornige wilde rozenstruiken.

Heerlijk geurende rozenstruiken in vele kleuren
Nietsontziend hakken zij ook enkele wilde rozenstruiken om.

‘Ik ga kijken of ik ergens een ingang vind. Ik wil daar wel eens een kijkje nemen.’ bromt Jan.

‘Ik ga niet naar binnen,’ moppert Herbert: ‘stel je voor dat het daar spookt! Misschien worden wij gevangen en ik wil ook niet betoverd worden. ik ga naar huis! Kom mee joh, je hebt binnen niets’ te zoeken!’

‘Stel je niet aan, Herbert! Ben jij nou een vent?’

Herbert keert zich om. Hij durft niet verder te gaan, hij holt weg.

Jan heeft er geen erg in dat Herbert is weggegaan.

Hij ziet een raam openstaan en klimt naar binnen.

Jan denkt nog steeds dat Herbert hem volgt.

‘Kijk Herbert zie je dat? Volgens mij wonen hier heksen, ik zie overal potten en pannen. Zouden die heksen hier kikkers koken? Misschien zijn het omgetoverde mensen. Die kikkers bedoel ik.’

Jan sluipt de gang door en ziet een deur opengaan, hij deinst naar achteren.

‘Herbert,’ sist hij: ‘blijf staan! Ik zie er eentje!’

HOOFDSTUK 2 VERKLIKKERTJE.

Er loopt een vrouw met twee kindjes de gang door. Die hebben niet in de gaten dat Jan zich heeft verstopt.

Maar Jan is allang opgemerkt.

Hij is opgemerkt door Verklikkertje, een rozenkind.

Verklikkertje vraagt zich af waarom die vreemde man door het keukenraam naar binnen klom.

Nauwlettend houdt zij de oude man in de gaten.

Zij ziet een mes en een bijl blikkeren in zijn handen.

‘Ik moet op hem letten,’ denkt zij: ‘ik wil weten wat hij hier komt doen. Wat een vreemde man, hij praat in zichzelf.’

Zij spitst haar oren om hem beter te horen praten.

Jan fluistert: ‘pst Herbert, misschien tovert zij die kinderen om in kikkers. Je hebt gelijk man, ik moet voorzichtig zijn want hier wonen gemene heksen. Verstop je snel, zij komt deze kant op! Zij gaat die kinderen vast koken en opeten.’

Verklikkertje weet niet wat zij hoort.

‘Kinderen opeten? Die man is gek! Hij moet hier weg, hij heeft vast iets kwaads in de zin. Ik moet waarschuwen, maar hoe doe ik dat? Hij mag mij niet zien.’

Zij rent snel naar de keuken en verstopt zich in een kast. De deur laat zij op een kiertje.

Als de vrouw de keuken binnenkomt, probeert Verklikkertje haar aandacht te krijgen.

De twee kinderen huilen, daardoor hoort zij Verklikkertje niet.

'Moeke!' fluistert het rozenkind: 'pst moeke, daar staat een man te loeren!'

Moeke kijkt verbaasd naar de kast, zij gaat er vlakbij staan.

Het rozenkind waarschuwt haar nog een keer.

Gelukkig hoort Moeke Verkliekkertje, zij rent met de twee kleintjes de rozentuin in.

Jan rent haar achterna maar Moeke verdwijnt door een poort en lijkt te zijn opgelost in de rozige mist.

Jan staat midden in een doolhof van wilde rozen.

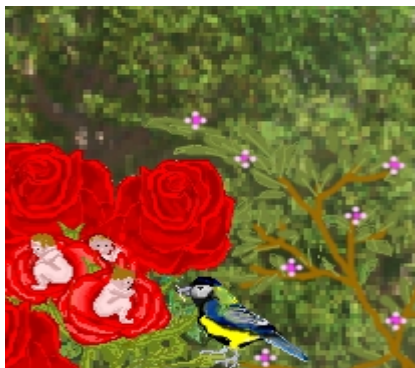
Hij ziet niet waar hij heen moet. Hij is boos en gromt: 'even wat takken weghakken dan kan ik weer wat zien, dan weet ik welke kant ik op moet.'

Zijn bijl blinkt in het zonlicht.

Alle vogels vliegen van schrik op. Hun klapwiekende vleugels maken een dof geruis.

Met zijn allen vliegen zij boven de bomen, opzoek naar een veilige plek.

Jan schrikt ervan, dat is net op tijd, want voor zijn bijl de takken raakt ziet hij iets merkwaardigs.

Eerst denkt hij dat hij het niet goed gezien heeft. Hij wrijft hij in zijn ogen.

Er zitten geen enge roze beesten op de rozen, er groeien baby's in.
Sommige zijn kleiner dan Jan zijn vingers.

Jan vindt niet leuk wat hij ziet, hij brult: 'dacht ik het niet? Hier wonen heksen en dat' zijn heksenkinderen.
Ik moet dat huis in brand steken en die rozenstruiken ook!'

Maar Jan is laf, hij durft het huis niet in brand te steken. Hij wil het anderen laten doen.
Daarom wil hij naar zijn dorp terug, hij wil hulp halen. Woedend hakt hij zich een pad naar het bos. De baby's huilen omdat hun rozenstruiken zijn omgehakt.
Verklikkertje raapt de baby's op en legt ze tussen de zachte bloembladeren van andere jonge rozenstruiken.
'Zo, nu kunnen jullie verder groeien.' zegt zij zacht.

Verklikkertje denkt dat alles veilig is omdat de houthakker weg is.
Fluitend loopt zij naar de poort.
Opeens is zij ook onder de poort verdwenen. Zij is door een geheime stenen deur een grot ingegaan.
'Moeke!' schreeuwt zij in het donker: 'moeke ben jij hier?'
'Ja,' piept Moeke angstig: 'is hij weg?'
Moeke komt met de twee kindjes uit het donker tevoorschijn.
'Hij heeft rozenstruiken omgehakt,' zucht Verklikkertje: 'er zijn baby's gevallen. Ik heb ze in andere rozen gestopt.'

'Die ellendige man!' gilt Moeke: 'waar zijn de rozenbaby's? Ik moet weten of zij gezond zijn, hebben zij niks gebroken? Neem jij de kinderen mee naar de keuken en geef hen pap. Ik moet de baby's zien.'

'Ik heb de baby's in jonge roze rozenknoppen gelegd. Die staan naast de gele, vlak bij het keukentje.' legt Verklikkertje uit.

'Dank je wel lieverd, gelukkig was jij thuis.' zucht Moeke en legt de handjes van de twee rozenkindertjes in die van Verklikkertje.

Moeke haast zich naar de jonge rozenstruik.

Tussen de gele en de hard roze struik bloeit de veel kleinere roze.

Voorzichtig vouwt zij de blaadjes open.

'Och, wat zien jullie er al lief uit,' lacht zij: 'gelukkig is alles goed met jullie.'

HOOFDSTUK 3 ALLES MOET BRANDEN.

Jan de houthakker loopt schreeuwend zijn dorp in.
'Mensen! Mensen, er wonen heksen in ons bos!
Heksen die kinderen in rozen vastplakken en ze
daarna opeten! We moeten die heksen vernietigen
met alle rozenstruiken erbij!'

Zowat iedereen verschijnt in de deuropening.
Horen zij het goed? Wonen er heksen in het bos?
Heksen die kinderen eten?
Met open monden luisteren zij wat houthakker Jan
te vertellen heeft.

'Moeders met kinderen moeten meteen het dorp
uit!' schreeuwt hij: 'hun vaders moeten met mij mee!
We moeten die heksen kwijt!'

Iedereen is in paniek.
Zouden die heksen hun kindertjes iets aandoen?
Alle moeders zijn bang, zij willen zo snel mogelijk
weg uit hun dorp.
Opa's en oma's, moeders en kinderen, zieke en
zwakke personen klimmen in grote hooiwagens.

De werkpaarden trekken de hooiwagens haastig
weg uit het dorp.
Op de karren is iedereen blij omdat zij weg zijn van
een onveilige plek waar hun kinderen gevaar lopen.

In het dorp roept Jan de houthakker alle mannen
naar het dorps huis.
Een groot huis waar veel mensen in kunnen.

Als iedereen binnen is, gaat hij op een stoel staan.
'Luisteren allemaal!' zegt hij met luide stem.

Iedereen is stil.

'In het bos zag ik een vreemde roze nevel.
Ik niet alleen, want Herbert en Gerrit zagen het ook.
De nevel ging als een gifslang een torenkamertje
binnen. Ik dacht toen, "daar wonen heksen".
Tja, ik ben een onderzoeker, dus ik klom een raam
door. Ik zag de pannen waar zij de kinderen in
kookten of in kikkers veranderden.
Ik sloop naar de gang en daar zag ik er één.
Een echte gemene heks die twee schattige kinderen
wilde koken.
Misschien waren het kinderen van een ander dorp.'

De mannen reageren geschrokken: 'wat?
Kinderen die gekookt worden? Dat kan zo niet
langer! Vertel op, waar wonen die heksen?'

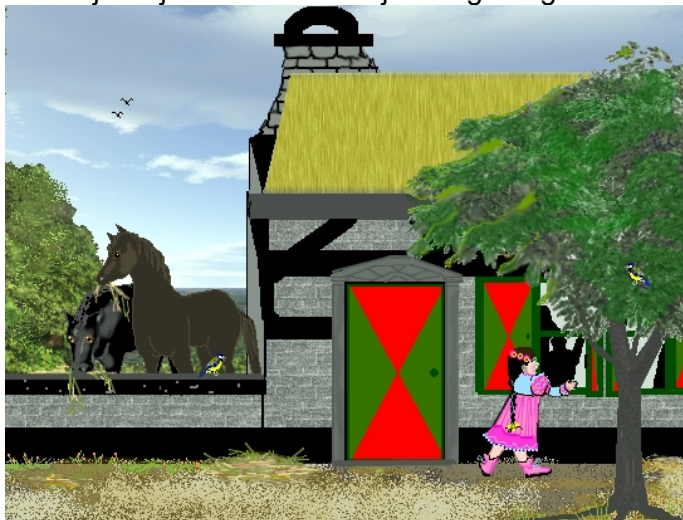
'Ik heb nog meer te vertellen,' gaat Jan verder:
'ik ging die heks achterna met de bedoeling die
kindertjes te redden. Maar opeens was zij opgelost.
Zij was onder een poort verdwenen in de roze mist!
Alleen heksen kunnen zichzelf wegtoveren.
Omdat ik haar niet meer zag, besloot ik naar huis te
gaan. Ik bevond mij ineens tussen hoge struiken.
Rozenstruiken die hoger en hoger leken.
Ik zag niet welke kant ik op moest dus begon ik te
hakken.
Ik schrok van enge roze dikke wormen die in de
rozen zaten.
Toen ik beter keek zag ik dat het baby's waren,
vastgeplakt op rozen.'

‘Weg met die heksen!’ krijsen de mannen.
Jan schreeuwt: ‘dat vind ik ook, we moeten alles
platbranden! Weg met de heksen! Weg met de
heksenkinderen!’

Er staat een grote man op en roept luid: ‘tja, wat
doen we, als het kinderen uit een ander dorp zijn?
Kinderen die zijn vastgeplakt? Die kunnen we toch
niet verbranden? Die moeten toch naar hun vader
en moeder terug?’

‘Heb je wel eens een baby gezien zo groot als een
vinger?’ schreeuwt Jan: ‘dit zijn beslist
heksenkinderen, we moeten ze verbranden!’

‘Ja, dat kun jij wel zeggen, maar als het gewone
kindertjes zijn die betoverd zijn?’ zegt de grote man.

‘Dan kunnen wij hen toch niet meer redden.
Zij zijn klein en behekst!’ brult Jan: ‘we steken de
boel in de fik!’

Gelukkig staat Verklikkertje buiten.

Zij staat bij het raam van het dorps huis en hoort alles.

Zij wil altijd alles weten en vertelt alles meteen aan Moeke. Dat is zij zo gewend.

Soms wordt Moeke daar echt moe van, maar nu komt het goed van pas.

Verklikkertje holt naar huis terug, zij vertelt Moeke wat de mannen van plan zijn.

Moeke huilt: 'vlug Verklkkertje, de baby's moeten uit de rozen. Zij moeten de grot in, daar zijn zij veilig.'

Moeke en Verklkkertje rennen langs de rozen en plukken de baby's eruit.

Met hun armen vol baby's hollen zij telkens weer naar de grot onder de poort.

In de verte klinkt geblaf van honden en geschreeuw van mannen. Het geluid komt dichterbij.

'Hebben wij alle baby's?' vraagt Moeke gejaagd.

'Nog lang niet,' jammert Verklkkertje: 'waren mijn broers maar hier dan konden zij ons helpen.'

'Die zijn er nu niet, we zullen het zelf moeten doen.' hijgt Moeke.

Uit voorzorg haalt zij kinderen uit het huis en stuurt hen naar de grot.

Daarna trekken zij baby's uit de rozenknoppen en brengen die ook weg.

Wat schrikken zij als zij de grot uitkomen.

Het huis staat in brand en rozenstruiken worden vernietigd.

De droge planten vatten meteen vlam.

'De baby's zijn er nog niet allemaal uit!' huilt Moeke.

HOOFDSTUK 4 VERKLIKKERTJE REDT BABY'S

'Moeke, er is geen tijd meer! U moet naar de kinderen in de grot gaan!'

Moeke rent vertwijfelt naar de grot terug.

'Ik ben zo bang.' huilt zij.

'Moeke geef mij uw zwarte omslagdoek, dan val ik minder op. Sluit de grot af, er mag niemand binnen behalve ik!' commandeert Verklikkertje.

Met de omslagdoek om rent zo hard zij kan naar de rozenstruiken met baby's erin.

Weer plukt zij razendsnel baby's uit de bloeiende rozen en rent weer naar de grot.

Er komen honden dichterbij, zij grommen en blaffen. Verklikkertje rent voor een tweede keer naar de struik maar dan... tot haar schrik ... staan daar grote honden.

'Ik zie ze niet, ik zie ze niet.' probeert Verklikkertje zichzelf wijs te maken.

Zij kijkt niet naar de honden maar plukt dapper baby's uit de rozenstruiken.

De honden blaffen harder en harder.

Opeens verschijnt er een man vanachter de struik.

Hij schreeuwt: 'hier is een meisje, wat moet ik doen? Moet ik haar in brand steken? Kunnen jullie zien of het een heksenkind is?'

Verklikkertje schrikt geweldig, zij wordt erg bang. Meer mannen komen tevoorschijn.

'We kennen haar niet, zij is niet uit ons dorp.'

Verklikkertje rolt onopvallend de baby's in het zwarte doek en doet alsof zij huilt.

'Mijn popje ligt, snik, onder de poort, snik, ik moet het pakken, snik.'

Verklikkertje's popje ligt in het brandende huis die kan zij zo wie zo niet pakken.

Dan holt zij naar de poort en laat daar de zwarte omslagdoek vlak naast de rotswand vallen.

Zij bukt zich om het doek onder wat struikjes te verstoppen.

De honden die haar zijn gevolgd snuffelen en snuffelen.

Zij snuffelen ook onder het struikje.

Gelukkig worden zij teruggefloten.

'Heb je jouw popje al?' vraagt de man: 'we kunnen niet meer zoeken, het wordt hier te gevaarlijk.

Alles brandt en het huis stort weldra in.

Hij tilt Verklikkertje op en hij schreeuwt tegen een ander: 'hier heb je een kleintje, breng haar naar het weeshuis!'

Verklikkertje schrikt: 'weeshuis? Wat is een weeshuis?'

‘Dat is een huis waar veel kinderen wonen die geen papa en mama meer hebben.’ zegt de man.
Hij zucht en zegt: ‘ik denk dat de heksen jou ontvoerd hebben. Waarschijnlijk wilden zij jou klein toveren om later in de rozen vast te plakken. Het zijn akelige heksen, gelukkig zijn ze dood.’
Hij lacht: ‘misschien komen jouw echte vader en moeder je daar wel ophalen. Dat zou leuk zijn.’
Verklikkertje denkt dat Moeke haar wel ophaalt, zij is weer blij en grinnikt: ‘moeke komt vast!’

Verklikkertje woont al een poos in een kindertehuis. Elke dag hoopt zij dat Moeke haar op zal halen. Dan kijkt zij hoopvol naar de buitendeur. Maar Moeke komt niet. Eerst huilt Verklikkertje daarom, ze begrijpt niet waarom zij niet gehaald wordt.

Na een poos is zij niet verdrietig meer. Zij heeft het druk met het schoonhouden van het tehuis en de lessen op de school.

De zusters in het huis vinden “Verklikkertje” een vreemde naam. Zij noemen haar voortaan Maria Verklikkertje. Maria Verklikkertje heeft twee hele goede vriendinnen. Die kunnen niet in Maria’s verhalen geloven. Verhalen dat baby’s geplukt worden uit wilde rozen. Zij lachen erom en verzinnen zelf ook gekke verhaaltjes.

‘Als jij een rozenkind bent, ben ik een regendruppelkind.’ zegt de één.
En de ander zegt: ‘ik ben lekker een heksenkind.’

Dagen gaan voorbij. Weken gaan voorbij.
Maanden gaan voorbij en jaren gaan voorbij.
Verklikkertje groeit en wordt groot.
Zij verlaat het kindertehuis, zij werkt en vindt een
huis. Zij heeft het druk met van alles.
Zij denkt nog maar een enkele keer aan Moeke en
de rozenkinderen.
Totdat zij heel oud is geworden.
Zij piekert veel want zij denkt aan haar kindertijd.
Dan denkt zij aan de rozen.
'Ik wil zien of het witte huis er nog staat.'
Zij pakt haar koffer en wandelt naar de trein.
Verklikkertje reist naar het dorp waar zij ooit voor
het dorpshuis had gestaan.

'Hier is het bos vlakbij. Ons huis staat heel diep in
het bos. Ik moet een grote wandeling maken.'

Verklikkertje loopt aldoor rond het dorp, zij zoekt het
bos. Het bos vindt zij niet.

In plaats van een bos staan er overal huizen.

'O nee,' denkt zij: 'waar is het bos!'

'Zoekt u iets?' vraagt een oplettende vrouw.

'Waar is het bos? Het bos dat hier ooit was?'
jammert Verklikkertje.

'Ha, ha,' lacht de vrouw: 'het bos bestaat zo'n
zeventig jaar niet meer! Het is weggehakt uit vrees
voor heksen. Ha, ha, er bestaan geeneens heksen.
Tjonge, het moet hier ooit mooi zijn geweest.
Helaas geen bos. Bent u hier soms met vakantie?
U mag wel binnenkomen hoor, ik zet koffie voor de
schrik.'

Verklikkertje loopt mee naar binnen, zij is doodop.

HOOFDSTUK 5 WAAR IS DE GROET?

Verklikkertje zit in de huiskamer van een aardige vrouw.

Een vrouw die zij niet kent maar die van alles wil weten.

Verklikkertje zegt niet dat zij een rozenkind is. Zij zegt alleen dat zij in het bos heeft gewoond.

‘Er is niets meer over van het bos, alles is weggehakt.’ zegt de vrouw telkens weer.

Dan denkt Verklikkertje aan de poort.

Verklikkertje vraagt of de vrouw de poort weet.

‘Bestaat de poort nog?’

De vrouw schudt nee met haar hoofd.

‘Een poort? Niet dat ik weet. Volgens mij bestaat er geen poort.’

‘Ik ga het hier en daar nog vragen.’ zucht

Verklikkertje, zij staat op.

Verklikkertje bedankt voor de koffie en wandelt naar de kerk, daar zijn altijd mensen.

In de kerk zijn wat vrouwen, zij maken alles schoon.

‘Hallo,’ roept Verklikkertje: ‘weet één van jullie of er iets over is van het bos dat hier ooit stond?’

‘Nee, het bos is weg.’ zegt er één en een ander zegt: ‘er staat nog wel een stuk steen. Dat was vroeger een brug of zo. Ik weet het niet.’

‘Ik wil daarheen,’ reageert Verklikkertje: ‘hoe moet ik daar komen?’

‘Bus dertien stopt daar tegenover. De bus rijdt om het uur. De halte is achter de kerk.’

‘Dank u wel mevrouw, tot ziens.’ zegt Verklikkertje, zij denkt: ‘ik ga gauw die bushalte zoeken.’

Zij heeft geluk, de bus staat bij de halte, zij kan meteen instappen.

‘Chauffeur? Weet u die gekke steen aan de overkant van een halte, daar wil ik uit. Wilt u mij alstublieft waarschuwen?’

‘Gekke steen?’ zegt de buschauffeur: ‘gekke steen? O u bedoelt dat stuk brug. Goed ik zal u waarschuwen.’

De bus heeft amper twee haltes gereden of de chauffeur roept: ‘halte gekke steen!’

‘Dank u wel meneer!’ roept Verklikkertje, zij stapt uit.

Aan de overkant staat een flink stuk brok steen. Een brok van de poort.

Verklikkertje holt erheen.

In de buurt van de poort moet de grot zijn.

Waar is de grot? Waar is de geheime deur?

Naast het stuk steen is wel een ingang, maar dat is een ingang van een restaurant.

Verklikkertje gaat naar binnen.

Er komt meteen een kelner naar haar toe.

‘Waar wilt u zitten?’

‘Ik wilde eigenlijk alleen maar vragen waar de grot is.’

zegt Verklikkertje verlegen.

De kelner kijkt haar aan.

'We verstopten rozen in de grot.' pruttelt

Verklikkertje zacht.

De kelner vraagt: 'waren dat gewone rozen of speciale wilde rozen?'

'Zij waren heel speciaal.' fluistert Verklkkertje net hoorbaar.

Zij vraagt zich af waarom die man dat vraagt.

'Mijn moeke had vroeger ook speciale rozen,' zucht de kelner: 'zij leeft niet meer maar is wel heel oud geworden!'

Verklikkertje begint te vermoeden dat de kelner een rozenkind is. Zij durft het niet te vragen.

Maar de kelner vertelt: 'heel wat jaren geleden stond hier een wit huis in een bos.

Om het huis groeiden prachtige wilde rozen.

Soms hing er een roze nevel rond de rozen die gleeed over de grond en loste op in een torenkamertje.

In dat torenkamertje werd ooit een vrouw opgesloten.

Haar man had haar opgesloten omdat zij geen zonen kreeg.

Zij werd erg ziek, daarom ging haar man een keertje naar de torenkamer.

De vrouw had een hekel aan haar man gekregen.

Zij vertelde hem dat de wilde rozen buiten kinderen zouden dragen.

Die kinderen zouden nooit van hem worden, het was een soort betovering.

Hij liep schaterlachend weg, zijn vrouw was gek.

Toen hij die dag ging paardrijden, viel hij van zijn paard en was onmiddellijk dood.

Zijn vrouw werd bevrijd en op die dag begonnen de rozen te bloeien.

Er zaten kleine baby's in die zij mocht plukken.'

‘Dat sprookje ken ik ook, u moet een rozenkind zijn.’ glimlacht Verklikkertje verlegen.

‘Ja dat ben ik, maar jij bent er ook één.

Niemand weet van onze grot af.

Het is ons huis geworden, mijn eethuisje staat er tegenaan.’

Verklikkertje vindt het naar dat Moeke dood is, maar zij is blij dat zij haar broer ziet.

‘Kijk in de spiegel,’ zegt hij: ‘jij bent oud maar Moeke zou driehonderd zijn.

‘Ik heet Hans, hoe heet jij?’

‘Ik heet Verklikkertje, Moeke heeft mij zo genoemd omdat ik overal op lette.

‘Kom mee naar achteren,’ lacht Hans: ‘daar is de geheime deur van de grot.

Hans duwt tegen de stenen wand die onmiddellijk opzij schuift.

Verklikkertje kijkt haar ogen uit. In de grot hangt verlichting. Alles ziet er anders uit.

‘Jullie hebben alles veranderd!’ zucht zij verbaasd. Zij kijkt om zich heen en ziet dat de wanden beschilderd zijn.

‘Wat is het leuk geworden!’ juicht zij.

‘Jij hebt nog niets gezien,’ lacht Hans: ‘we moeten dieper de grot in. Daar staat een groot wit huis hetzelfde als dat wij vroeger hadden.’

Verklikkertje staat voor een lange trap naar beneden.

‘Pft,’ zucht zij: ‘ik ben hier echt te oud voor. Mijn benen kraken als stokjes.

Hans geeft haar een arm en helpt haar de trap af.

‘Wat zullen de rozenkinderen verbaasd zijn als ze jou zien.’ lacht hij.

Dan ziet Verklikkertje een hel verlichte ruimte.
Er staat een huis en daaromheen groeien rozen.
'We hebben hier geen zon maar wel elektriciteit.
Ons water komt uit een ondergrondse bron.
Je hoeft niet in de rozen te kijken Verklikkertje, er
groeien geen kinderen in. Het zijn gewone wilde
rozen. Nooit zal een roos nog rozenkinderen
dragen.'

Als Hans de voordeur opent en Verklikkertje binnen
stapt kijkt iedereen verbaasd.

Wie heeft Hans binnen gelaten?

Verklikkertje wordt aandachtig bekeken.

'Wie is die oude vrouw? Wat komt zij hier doen?'
schijnen zij te denken.

'Dit is Verklikkertje, zij heeft jullie ooit gered,' zegt
Hans: 'nu is zij terug.'

Alle rozenkinderen die zelf ook groot zijn geworden
geven Verklikkertje een hand.

'Waarom bent u niet eerder teruggekomen?'
vragen zij.

'Ik ben meegenomen en naar een kindertehuis
gebracht. Ik werd nooit opgehaald door Moeke.
Toen ik groot was ging ik werken, ik had het druk,
ik dacht nooit meer aan jullie, sorry.'
verontschuldigd Verklikkertje zich.

'Wij zijn niet boos hoor, Moeke kon ons niet alleen
laten, zij moest voor ons zorgen.
Zij had zoveel baby's!'

Verklikkertje gaat in het huis wonen en krijgt al haar
broers en zussen terug. Zij is eindelijk weer thuis.

EINDE